

Presidentkampen

Villfarelser om veivalg

Hanne Indregard Lind

visepresident for lønns- og arbeidsmarkedspolitikk i Norsk psykologforening

Presidentkandidat Håkon Skard har snekret en pyramide, og den har siden blitt malt i matt sort av tidligere fagsjef, direktør i RBUP og presidentkandidat Andreas Høstmælingen.

Hanne Indregard Lind er konserntillitsvalgt for Akademikerne i Helse Sør-Øst.

Psykologforeningen driver med interessepolitikk, fagpolitikk og samfunnspolitikk. Om vi gjør det i en sirkel eller i en pyramide har vært en het potet den siste tiden.

Definisjonen på en fagforening er, ifølge Store norske leksikon, en «sammenslutning av arbeidstakere med hovedformål å ivareta medlemmenes interesser». Dette kan være både økonomiske og faglige interesser. Det er rimelig å ha som utgangspunkt at psykologers hovedanliggende er å hjelpe sine pasienter, forske frem nyttig kunnskap eller drive med organisasjonspsykologi til det beste for organisasjonen. Da trenger psykologen en fagforening som kan bidra med informasjon og anbefalinger til myndighetene når det gjelder hva som er god fagutøvelse.

Det trengs imidlertid også en fagforening som kan informere om hva utøvelsen av godt fag, omorganiseringer og kveldsarbeid vil koste, og foreningen må være villig til å bruke tid, energi og sine påvirkningskanaler for å formidle dette på en tydelig måte. Det kan helt klart gjøres uten at man går på akkord med fag og etikk. Tvert imot vil det å ikke informere om det, kunne undergrave godt fag. Vil dialektisk atferdsterapi (DBT) være DBT om det ikke er satt av tid til konsultasjonsteam, som anses som en nøkkelfaktor i metoden? Vil psykologer bli værende i det offentlige helsevesenet dersom de opplever at de ikke har rammevilkårene som skal til for å gi mange nok og hyppig nok timer til at tilbudet er evidensbasert? Vil de bli om de opplever at autonomien strupes og at tiden konsumeres av ufinansierte reformer? Hvis psykologene ikke blir i det offentlige helsevesenet, har det da vært utøvd god samfunnspolitikk?

Vil psykologer bli værende i det offentlige helsevesenet dersom de opplever at de ikke har rammevilkårene som skal til for å gi mange nok og hyppig nok timer til at tilbudet er evidensbasert?

Om det er interessepolitikk, fagpolitikk eller samfunnspolitikk som bør tre tydeligst frem i Psykologforeningens arbeid, vil variere fra sak til sak, og bør også variere ut fra medlemmenes beretninger om vilkårene for å drive godt fag. Høstmælingen hevder at dersom vi vedtar et prinsipp om at vi først og fremst er en interesseorganisasjon, så setter vi psykologen foran pasienten.

Dette kan for det første gi et inntrykk av at Høstmælingen er av den oppfatning at psykologenes interesser ikke samsvarer med pasientenes interesser i særlig grad. Er det virkelig noe som tyder på det, hvis man ser på psykologers utspill i media og på engasjementet til psykologenes representanter på arbeidsplassene, de tillitsvalgte? For det andre, så er Psykologforeningen allerede en fagforening. En medlemsorganisasjon som, jf. definisjonen og den første setningen i vedtektene våre, skal ivareta medlemmenes interesser. Det er ikke noe vi trenger å vedta på nytt. Vi bør heller ikke late som om vi er noe annet. Særlig ikke fordi Erna Solberg har sagt at hun har en naturlig skepsis til fagforeninger.

Skulle gruvearbeiderne ha endret sin kamp for bedre arbeidsvilkår til å i størst grad gi råd om hvordan man kunne få lengre levetid på kanarifuglene eller mer effektive hakker, fordi makta ikke likte at de organiserte seg?

Høstmælingen vil at Psykologforeningen skal unngå å bli den lille larven Aldrimett. Bruken av denne sammenligningen kan gi et bilde av at de av oss som jobber for gode arbeidsvilkår for psykologer bare er opptatt av å kare til seg mest mulig. En slik sammenligning kan kanskje virke lett fornærmende, men akkurat denne avler kun perler i mitt hjerte. Larven oppnådde tross alt metamorfose og ble til slutt et praktfullt nytte dyr.